

A „nagy paráznához” vagy a „szent maradékhoz” tartozni? – Abonyi Sándor

Több, mint 2000 éve annak, hogy Jézus itt járt a földön, majd Pünkösöd után megszületett az egyház. Az első generáció életében „gomba módra” szaporodtak a gyülekezetek az akkori Római Birodalom területén lévő városokban. Részletesen olvashatunk ezekről az Újszövetségben az Apostolok cselekedetei könyvében és a gyülekezeteknek írt levelekben. Az első generáció egyháza - a sok hibája ellenére - ma is követendő minta számunkra és sok hitbéli törekvés irányul arra, hogy a mai hitehagyott egyház megreformálásával visszatérjenek az első gyülekezetek dicsőséges állapotához.

Amikor az egyház megreformálásáról beszélnek emberek, akkor mindig a szervezett, intézményes, történelmi egyházak „szemüvegén keresztül” nézik a történelem során az egyházban végbement változásokat, ahol szerintük Isten egymást követő módon több lépésben - folyamatos korrekciókkal - állítja helyre a dolgokat és a szolgálatokat. Ez egy általánosan elterjedt nézet az egyház történetét tekintve, de egy teljesen téves értelmezés. Jó ezt tisztázni, mert ha nem tesszük helyre ezt a kérdést, akkor sok más dologban is téves következtetésre jutunk!

Isten nem azért küldte el Jézust, hogy megreformálja kora vallásos egyházát, hanem hogy - attól függetlenül – egy teljesen újat hozzon létre, ami az akkori vallásos zsidók gyűlöletét és üldözését váltotta ki. Ez ismétlődik folyamatosan az elmúlt 2000 év során, amikor „Káin egyháza” üldözi és igyekszik megölni „Ábel egyházát”.

A mi generációnk hajlamos úgy gondolkodni, hogy 2000 év után az egyház – a folyamatos reformációk eredményeként – lassan ismét visszanyeri a kezdeti dinamizmusát és a mi a generációnk az, amelyik az „utolsó napok” generációja. Sokan gondolják azt, hogy még ennek a generációnak az életében visszajön Jézus és így részük lehet a nagyon várt csodálatos elragadtatásban.

Jézus visszavárása egy teljesen helyénvaló dolog, mert természetes, hogy a menyasszony természetét magán hordozó igazi egyház várakozással és vágyakozással tekintsen a Vőlegényével való találkozásra.

Nem lehetünk azonban annyira önzők, hogy mindazt, ami az utolsó napokra vonatkozik az igében, azt kisajátítsuk magunknak és a mi generációnkra értelmezzük. Tisztelettel kell lennünk az előttünk élt generációk üldözött és életüket a hitükért feláldozó hithősök felé is, akik az ige alapján ugyanazt a reménységet hordozták magukban, mint a mi generációnk. Tudjuk az igéből, hogy már az első generáció egyháza is várta vissza Jézust és reménykedtek az elragadtatásban. Ezért nagyon elszomorodtak (sőt megzavarodtak), amikor az első hívők kezdtek meghalni. Őket igyekezett Pál bátorítani és emlékeztetni néhány dologra a thesszalonikabeliekhez írt leveleiben:

„Nem akarom továbbá, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhozza azokat, akik elaludtak (értsd: meghaltak), a Jézus által ő velem együtt. Mert ezt mondjuk néktek az Úr

szavával, hogy **mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljövételéig**, nem előzzük meg azokat, akik elaludtak. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban; Azután **mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk** azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk.” (1 Thessz 4:13-17)

A thesszalonikai gyülekezetnek írt első levelében Pál maga is az elragadtatás reménységével beszél:

„mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljövételéig.....

„mi akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk”

Ne gondoljuk azt, hogy a második levélben, amikor Pál józanságra inti ugyanazokat a hívőket ellentmondana a korábban leírt reménységnek:

„Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére és a mi ő hozzátok leendő egybegyűlésünkre nézve, Hogy ne tántorítottatok el egyhamar a ti értelmetektől, se ne háborítottatok meg, se lélek által, se beszéd által, se nekünk tulajdonított levél által, mintha itt volna már a Krisztusnak ama napja. Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el addig, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia,” (2 Thessz 2:1-3)

Itt arról olvashatunk, hogy ugyanazt a gyülekezetet megzavarták egyesek azt hirdelve, „mintha már itt volna Krisztusnak ama napja.” Pál igyekszik megnyugtatni és józanságra inteni őket. Ez 2000 évvel ezelőtt történt és hasonlóan élheti ezt meg minden generáció, mert „sok hamis próféta jön, akik elhitetik, ha lehet a választottakat is”.

Az elmúlt 2000 évben hozzávetőlegesen 50 generációt élt, akik teljes joggal ugyanezt a reménységet hordozták a szívükben és egy így van jól, mert a ”Vagyok” Istene minden korban hasonló módon kijelenti magát a benne hívőknek és az első generáció idejében leírt Újszövetség igéi hasonlóképpen *réma* minden generáció számára. Pál intelmei 2000 után nekünk is aktuálisak és megszívlelendőek. Nem szabad, hogy „megháborítsanak minket (is), mintha az a nap már elérkezett volna”. Sok megtévesztett hívő tette tönkre az életét az elmúlt évszázadokban, akik hittek a hamis próféták jövendölésének. A józanság szintén a „szellem gyümölcse” és nem kell szégyellni, mert időnként nagy szükségünk van rá.

Van az egyháztörténelem értelmezésében egy alapvető tévedés. A fent említett - szervezett, intézményes „történelmi” - egyházak fejlődésének történetére Manfred Haller azt írja, hogy a „keresztység történelmi fejlődése’ a hústestnek, a természeti embernek, a régi Ádámnak a története.” Emlékezzünk rá, hogy a Jelenések könyve egymástól jól megkülönböztethető módon **két egyházzal** beszél és nem csupán egyetlen - folyamatosan fejlődő - egyházzal. Az egyik egy bukott, a világgal *paráználkodó* egyház, amit a Jelenések könyve „nagy parázna” egyháznak (nagy Babilonnak) nevez, a másik pedig az igazi egyház, ami Jézus Krisztus *szent „menyasszonya”*.

Sok hívő tévesen értelmezi az „utolsó napok” idejét, mert - nem gondolva az előttünk élt generációkra - úgy gondolják, hogy a mi generációk (esetleg az utánunk következő) él az utolsó napokban. Jó, ha úgy gondolkozunk az „utolsó időkről/napokról”, ahogy a Biblia ír róla. Erről részletes leírás van az „Utolsó idők” című írásban, de hadd idézzek itt egyetlen igét, amit Péter Pünkösdkor mondott, amikor Joel prófétától idézett:

„Hanem ez az, ami megmondattott Jóel prófétától. És lésszen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre:” (Ap.csel 2.17)

Mint látjuk már Jézus első eljövételével (ill. Pünkösdkor) elkezdődött az „utolsó napok” időszaka, ami már 2000 év óta tart. Jézusnak - a nagy parázna egyháztól függetlenül - minden generációban voltak igazi követői (az un. maradék, ill. a menyasszony). Ha élesen **különválasztjuk** a szervezett, intézményes egyházakat (nagy parázna és annak lányai) azoktól, akiket minden korban „kihívott” Isten a parázna egyházból, és attól függetlenül élték meg a hitüket.

A Jelenések 2 és 3 fejezetében hét gyülekezetről olvashatunk, ahol Isten hat gyülekezetet megtérésre szólít fel. Ők tartoznak a „Nagy Parázna” egyházhoz, közöttük is vannak azonban kevesen, akik még hallják az Úr hangját. Ez a hat gyülekezet ítéletre kerül, ha meg nem tér. A közöttük lévő igaz hívőknek azonban „*ki kell futni*” közülük, ha nem térnek meg! Egyetlen gyülekezet van csupán a hét közül, amelyik Jézus „menyasszonya”. **Ők szentek, megtartják az Ő beszédét és nem tagadják meg az Ő nevét**” Ennek a gyülekezetnek csak kevés ereje van és a többi gyülekezet lenézi őket. Ami azonban van, az elegendő az Úrnak, ha megtartják azt.

“Tudom a te dolgaidat (ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet. Ímé én adok a Sátán zsinagógájából, azok közül, akik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak; ímé azt mívelem, hogy azok eljöjjenek és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged.” (Jel. 3.8-9)

Ha így gondolkozunk, akkor teljesen más következtetésre jutunk. Jézusnak az elmúlt 2000 évben minden generációban voltak igazi követői, akiket a „hivatalos történelmi egyházak” (a nagy parázna egyház) a történelem során mindig „eretnekeknek” nevezett és üldözte őket. Minden generációban van tehát egy *szent maradék*, és az elmúlt 2000 év „*maradékai*” - az utánunk következőkkel együtt - *együttesen*” alkotják és fogják képezni Jézus Krisztus igazi egyházát, az Ő szent menyasszonyát. Fontos tudni, hogy a „nagy parázna” (nagy Babilon) sosem javul meg, nem válik szentté, hanem végül elnyeri méltó jutalmát:

„Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlöcévé. Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép, és a földnek királyai ő velem paráználkodtak, és a földnek kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak. És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondja: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne

legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.” (Jel 18:2-5)

A reformációk – megjobbítási törekvések - nem vezetnek tehát eredményre, ezért Isten parancsa mindene generáció számára az, hogy *„fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból”*.

Tisztelettel kell gondolnunk minden generáció névtelen hőseire, akiket a „nagy parázna” egyház eretnekeknek minősítve megégetett, máglyára vitt, vagy száműzött. Erről szól E.H.Broadbent „Zarándok gyülekezet” című könyve, ami leírja azt a 2000 éves „első krisztusi vonalat” – Jézus Krisztus igazi egyházának igaz történetét – azokról a hívőkről, akik sosem hajoltak meg a „Baál” előtt: bogumiloknak, hugenottáknak, valdenseknek, anabaptistáknak, puritánoknak stb. nevezték mások őket, de ők egyszerűen csak *testvéreknek, keresztyéneknek* – Krisztust követőknek – nevezték magukat. Az igaz hívők igaz története jórészt feledésbe merült, mert ők *eretnekek* voltak a mindenkori hatalmon lévő és a világi hatalommal szövetséget ápoló – a királyoknak koronát osztogató – „nagy parázna” (nagy Babilon) szemében. Az eretnekek könyveit megégették, a nyomukat eltüntették és a feledés homályába süllyesztették történetüket. Ők Krisztusban meghalt igaz testvéreink az Úrban, akik mindannyian részei a királyi menyegzőre készülő menyasszonynak, a szent maradéknak. Jézus Krisztus igazi egyházában – a ma hirdetett véleményekkel ellentétben - mindig is működtek a Jézus által adott szolgálatok: apostolok, próféták, evangélisták, pásztorok és tanítók. Téves tehát az az elgondolás, hogy Isten a mostani időkben állítja azokat helyre. Krisztus igazi követői –minden korban - sokszor az üldözést elszenvedve, elrejtettségben, nagy alázatossággal, sosem a dicsőséget és a népszerűséget keresve szolgáltak.

Ha meghajolunk a Baál előtt, akkor a nagy paráznával szellemi közösséget vállalunk, és bűnrészessé válunk. Ezzel megtagadjuk Krisztus kereszttáldozatát és minden - a hitükért mártírhalált halt - hívő testvérünk emlékét, akiket az elmúlt 2000 év alatt a „nagy parázna és az ő lányai” üldöztek, vagy eretnekként kivégeztek. Az elmúlt 2000 év hithősei mind részei tehát a *menyasszonynak*, részei a *maradéknak*, akikből **együttesen** elő fog állni a menyasszony, amikor Jézus visszajön érte, hogy együtt ünnepeljenek a királyi menyegzőn.

Ne tévelyegjünk! Nem a „nagy parázna” hitehagyott testies egyház tagjai a mi hittestvéreink, mert ők „Krisztus kereszttjének ellenségei”, hanem mindazok, akik Krisztusban haltak meg az elmúlt 2000 év során, akik *mindenben engedelmeskedtek neki*.

Emlékezzünk tehát nagy tisztelettel minden korábbi generáció hős mártír hívőire, akik hozzánk hasonlóan vívták harcaikat a maguk idejében, sokszor sokkal nagyobb próbákat megélve, vagy az életüket áldozva a hitükért.

Nem kell tehát foglalkoznunk a „nagy parázna” (és az ő lányai) egyházának megreformálásával (megjobbításával), mert Jézus világosan megmondta, hogy nincs értelme „új foltot varrni a régi ruhára”, sem „új bort önteni a régi tömlőbe”. Jézus minden generációban kihívja az Övéit az intézményes egyházakból és gondoskodni is fog róluk. Így „lesz egy akol és egy pásztor”, ahol személy szerint Ő pásztorol mindenkit. Ígéretéhez

híven Ő építi az Ő egyházát is a Szent Szellem vezetése és munkája által, amin „a pokol kapui sem vesznek diadalmat”. Jézus az Ő kihívottait sokszor a pusztában, rejtett módon készíti fel, személyesen foglalkozva mindenkivel, hogy a megfelelő időben – Illéshez hasonlóan – váratlanul felemelje őket, hogy akcióba lépjenek és beteljesítsék Isten akaratát.

Illés „hozzánk hasonló” ember volt, Elizeus - az utóda - Illés kenetének kétszeres mértékét kérte Istentől és megadta neki. Ne legyünk tehát hitetlenek, hanem legyünk bátrak, akik Illés szellemével munkálkodnak és *készítik az utat a pusztában az Úrnak*.

A kérdés most így hangzik: a „*nagy paráznához*” vagy a „*szent maradékhoz*” tartozol?

Ha a nagy paráznához tartoztok, akkor az aktuális üzenet ma az, hogy „*fussatok ki belőle*”!

-§-

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és honlapcímének (<http://keskenyut.wordpress.com>) megadásával.